

Arrest

nr. 239 086 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 augustus 2018 België binnen met een paspoort en verzoekt op 5 september 2018 om internationale bescherming. Op 9 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Palestijn te zijn van Arabische origine, geboren op 29 november 1976 in het gouvernement Deir al Balah. U stopte op uw 12e met school omdat er toen een granaat in uw klaslokaal werd gegooid door Israël. U wilde niet meer teruggaan. U hielp uw vader vanaf dan in de landbouw. Op twintigjarige leeftijd ging u op illegale wijze in een restaurant in Tel Aviv werken. Nadat u na acht jaar voor even naar de Gazastrook terugkeerde, werd u verboden nog terug te keren naar Israël. U begon bijgevolg te werken op een boerderij in Gaza. Na een maand huurde u een eigen stuk grond waarop u groenten teelde en kippen kweekte. Daarnaast bouwde u een eigen huis in de familiewijk Goz Abu Hamam (of al Hawakir) in Deir al Balah, op 800 meter van de grens met Israël. In 2006 trouwde u met S. Z. M. al S. (...). Jullie kregen drie dochters, F. (...), L. (...) en D. (...). Omdat uw oogst en grond verwoest werd tijdens de oorlog van 2014, ging u een kippenboerderij huren waar u zelf kuikentjes opkweekte en verkocht. Wanneer u tijd had, werkte u ook samen met uw broer J. (...). Hij verdeelde voedingswaren aan kleinere winkels.

In aanloop van de oorlog van 2014 groef al Qassam tunnels onder de woningen van de wijk en stelden zij lanceerplatformen op tussen de huizen. Ongeveer twee maanden voor de oorlog zocht u tweemaal de confrontatie met deze Qassamleden op en zei u hen onder meer dat zij u en uw gezin in gevaar brachten. Ze werden kwaad en antwoordden dat zij dit net deden om jullie te beschermen. Toen u besepte dat zij niet zouden ophouden met het installeren van lanceerplatformen in de nabijheid van uw huis, begon u wijkbewoners tegen Hamas op te zetten en hen ervan te overtuigen dat Hamas een gevaar voor hen betekende, dat zij hun huis zouden verliezen, dat de raketten op jullie zouden worden afgevuurd, etc. De volgende keer dat u de Hamasleden zou zien, zou u de buurtbewoners opbellen zodat zij met hun hele gezin de straat op zouden komen. Zo geschiedde. De volgende keer dat u de Hamasleden zag werken aan het lanceerplatform bij uw huis, trommelde u een vijftiental mensen op en verzamelden jullie zich aan het veld waar het lanceerplatform werd opgebouwd. De Hamasleden liepen weg. De volgende dag ging u uw broer in zijn kippenkwekerij helpen en bleef u daar slapen. Die nacht belde uw vrouw met de melding dat drie gemaskerde mannen langs geweest en naar u hadden gevraagd. U had toen een vriend en sympathisant van Hamas, A. A. H. (...), aangesproken om na te gaan wat het probleem was. Hij wist u te vertellen dat de Qassamleden u schrik wilden aanjagen zodat u hen verder met rust zou laten. A. (...) kon de gemoederen bedaren zodat u drie dagen later terug naar huis kon.

Tijdens de oorlog van 2014 vluchtten jullie naar de UNRWA-school van de wijk waar jullie 50 dagen verbleven. Jullie huis werd volledig met de grond gelijk gemaakt door een Israëlitische graafmachine omdat zij de tunnel die onder uw huis liep, wilden vernietigen. In afwachting van de herstellingswerken die door de overheid zouden worden gefinancierd en uitgevoerd, huurden jullie gedurende drie jaar een huis. De huur van 200 dollar per maand werd betaald door UNDP. Na drie jaar kon de instantie de huur niet meer betalen waardoor jullie noodgedwongen in het huis van uw ongehuwde broer W. (...) gingen wonen. Ook zijn huis werd aanvankelijk beschadigd tijdens de oorlog maar was ondertussen hersteld.

Omdat de herstellingswerken aan uw huis uitbleven, ging u reclameren bij het ministerie van Openbare Werken. Men zei u dat uw buurt nog niet aan de beurt was. Echter, ondertussen is uw woning nog altijd niet aan de beurt en zijn de andere huizen uit de buurt wél gerenoveerd. U vermoedt dat uw huis nooit zal hersteld worden omdat u zich tegen Hamas verzette.

In januari 2018 was Hamas opnieuw lanceerplatformen aan het opstellen op 50 à 60 meter van het huis van uw broer. U wilde geen tweede keer een huis verliezen en riep alle mannen van de wijk bijeen. U ging met uw neven en anderen naar de Hamasleden toe zodat zij niet verder konden werken. Ze gingen weer weg. Omdat u problemen verwachtte, plande u een week niet thuis te slapen. Twee of drie dagen na het incident kwam al Qassam u thuis zoeken. Ze zochten u diezelfde dag ook bij uw ouders en neven. Ze dreigden ermee u een lesje te leren en in uw benen te schieten. U bleef ongeveer 20 dagen ondergedoken op uw kippenkwekerij in Deir al Balah en doodde de tijd overdag in Khan Younes. Al Qassam kwam u nog meerdere malen bij uw familie zoeken.

U verliet Gaza op 8 februari 2018. U kwam via uw neef langs vaderszijde in contact met M. D. al B. (...), een man uit Deir al Balah die werkt voor de nationale veiligheid van de Palestijnse Autoriteiten. Hij kon u voorbij de grenspost van Rafah loodsen. U reisde op legale wijze met het vliegtuig van Egypte naar Turkije en verder op illegale wijze met de auto naar Griekenland. U verbleef vier maanden in Griekenland en reisde vervolgens met een vals paspoort met het vliegtuig naar België. U arriveerde op 20 augustus 2018 en diende op 5 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Voor zover u weet kwam al Qassam u laatst bij uw familie zoeken in maart 2019.

In juli of augustus 2019 viel er per ongelijk een Israëlische lichtbom op het huis waar uw vrouw en kinderen verblijven. Niemand geraakte gewond. De bom veroorzaakte een gat in het dak maar dit werd ondertussen hersteld.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, kopieën van uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en een attest van de gemeente Deir al Balah d.d. 30/08/2014. Voorts legde u een origineel attest voor van het ministerie van Openbare Werken d.d. 06/06/2017 en drie afgeprinte foto's van de lichtbom die jullie huis raakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives. U verklaarde echter zelf uitdrukkelijk dat u niet geregistreerd bent bij UNRWRA (zie CGVS 2 p. 7).

Daar u niet bij de UNRWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als MNR Family Member, Non-refugee wive of ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNRWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Dient immers te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven, en dit gelet op volgende bevindingen.

Ten eerste zou u in 2014 tweemaal met de Hamasleden gediscussieerd hebben over de opbouw van een lanceerplatform. Dit bleef zonder gevolg. Vervolgens zou u eenmalig buurtbewoners aangezet hebben samen naar het lanceerplatform te gaan om de Hamasleden weg te jagen. Jullie gingen langs de kant van de weg staan zodat de Hamasleden niet meer in het geheim konden werken, waarop zij weg gingen. Hamasleden zouden hierop volgend eenmaal naar uw huis zijn gekomen terwijl u niet thuis was, maar verder gebeurde er niets. Indien zij u een lesje wilden leren omdat u de buurt onrustig maakte, kan minstens worden verondersteld dat zij u effectief zouden oppakken en ondervragen. Toen

bleek dat u niet thuis was, namen zij daarentegen geen verdere stappen. Nochtans was de situatie in de maanden vóór de oorlog van 2014 gespannen waardoor kan verondersteld worden dat onruststokers extra in de gaten werden gehouden. Dat u verder met rust werd gelaten dankzij de inmenging van een vriend en Hamas-sympathisant, A. R. A. H. (...), kon niet overtuigen. Dat een gewone sympathisant van Hamas zich zou kunnen uitspreken over het lot van een 'onruststoker' in aanloop van een oorlog, is alvast weinig geloofwaardig. Bovendien kon u hierover verder niets vertellen. Zo wist u niet hoe hij u heeft kunnen helpen, wie hij kende en op welke manier hij Hamaszaken kon beïnvloeden (CGVS 1, p. 18). Hoe dan ook, via hem kwam u uiteindelijk te weten dat Hamas u enkel schrik wilde aanjagen, zodat u zich niet meer zou verzetten (CGVS 1, p. 18).

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat uw problemen met Hamas in het verleden allesbehalve ernstig waren en dat u, wat betreft bovenstaande problemen, alvast geen gegronde vrees dient te koesteren ten aanzien van Hamas.

Ten tweede zou u vier jaar na uw initiële problemen, in januari 2018, opnieuw door Hamas geïsoleerd zijn nadat u buurtbewoners optrommelde om de bouw van een lanceerplatform in de buurt van het huis van uw broer te gaan onderbreken. Dit blijkt echter niet aannemelijk. Vooreerst is het onduidelijk hoe Hamas zou weten dat u opnieuw – vier jaar na de eerste actie - achter de meest recente actie zat. Ook al zouden de Hamasleden u hebben herkend, het kon evengoed één van de andere 15 mannen geweest zijn die het initiatief tot actie had genomen. Dat u toch als enige van de ganse regio zou zijn geïsoleerd, is niet geloofwaardig. U legde uit dat u de enige van de regio was die uw mond durfde open te doen en dat de andere mensen zwak en angstig geworden zijn (CGVS 1, p. 22). Dit strookt echter niet met uw andere verklaringen. Zo stelde u dat u verschillende mannen uit de buurt samen met hun vrouwen en kinderen meekreeg om de directe confrontatie met Hamas aan te gaan (CGVS 1, p. 16). Dat de andere buurtbewoners aldus helemaal niets durfden te doen, klopt dan ook niet. Bovendien beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat inwoners van Deir al Balah in het verleden wel degelijk tegen Hamas durfden te protesteren (zie informatie in blauwe map).

Indien Hamas u werkelijk te grazen wilde nemen, kan voorts worden verondersteld dat zij u ook op uw werkplaats, eveneens in Deir al Balah, zouden kunnen vinden. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat zij daar niet naar u kwamen zoeken (CGVS, p. 21). De vaststelling dat u overigens gewoon op uw werkplaats verbleef, doch niet elders, op een plaats waar u niet / minder makkelijk zou kunnen gevonden worden, onderdook, is eens zo opmerkelijk. U stelde voorts dat Hamas ook wel bij uw andere familieleden langsging, naar u vroeg en te kennen gaf dat ze u wel zouden vinden, en dit tot op heden (zie CGVS p.22). Dit betreffen echter loutere beweringen die u niet kan staven. De geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw vermeende problemen met Hamas, valt dan ook te betwijfelen.

Dat vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw relaas, mag eens te meer blijken uit het feit dat u legaal, via de grenspost, Gaza heeft verlaten. U verklaarde weliswaar dat u, via tussenkomst van iemand, uw vertrek kon regelen zonder dat Hamas, die nochtans aan de grenspost staat, dit te weten kwam (zie CGVS p. 4 en 5). Los van het feit dat dit eveneens een blote bewering betreft, is het wel opmerkelijk dat u, die verklaarde door Hamas te worden gezocht en omwille van een vrees voor Hamas Gaza diende te verlaten, toch besloot legaal te vertrekken en hierbij het risico nam alsnog door Hamas te worden tegengehouden bij uw uitreis.

Dient daarenboven het volgende over uw paspoort te worden opgemerkt. Zo werd uw paspoort afgegeven op 24 december 2017, een maand voor uw meest recente vermeende protestactie en probleem met Hamas. Hoewel u aangaf dat dit toeval is (CGVS 1, p. 22), is dit hoe dan ook erg opmerkelijk en lijkt dit te wijzen op een gepland vertrek. Meer nog lijkt uw visum voor Turkije hierop te wijzen. Uw visum werd afgegeven op 10 januari 2018. Het zou 15 à 18 dagen geduurd hebben om het visum te regelen (CGVS 1, p. 22-23), wat betekent dat u het visum eind 2017 aanvraagde. U heeft uw visum voor Turkije aldus vóór uw vermeende actie tegen, en problemen met, Hamas aangevraagd. Dit wijst er ten stelligste op dat u uw vertrek heeft gepland en doet eens te meer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw meest recente problemen met Hamas.

Dat uw huis nog steeds niet werd hersteld, wordt op zich niet betwist door het Commissariaat-generaal. Dat dit het gevolg is van uw persoonlijke problemen met Hamas kan u geenszins hardmaken. Dient hier allereerst te worden verwezen naar bovenstaande bevindingen, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met Hamas. Ten tweede zijn de autoriteiten nog steeds bezig aan de heropbouw van de huizen die schade opliepen in de oorlog van 2014 (zie informatie in blauwe map). U verklaarde daarenboven zelf dat het ministerie voor Openbare Werken u meldde dat uw

regio nog niet aan de beurt was. Zo werd het huis van uw neef pas zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud d.d. 23/04/2019 verbouwd. U legde hieromtrent bovendien incoherente verklaringen af. Gevraagd of de andere huizen in uw wijk reeds zijn hersteld, verklaarde u dat men nog altijd aan het verbouwen is en dat het huis van uw neef pas zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud werd verbouwd. U erop gewezen dat uw huis misschien nog aan de beurt zal komen, stelde u dan weer plots dat men klaar is met verbouwen en dat er geen vernielde huizen in de regio meer zijn (CGVS, p. 19). Dat uw huis omwille van uw problemen met Hamas tot op heden niet werd gerestaureerd kan, rekening houdende met het geheel van voorgaande vaststellingen, niet worden weerhouden.

Tot slot gaf u aan dat anderhalve maand voor het tweede persoonlijk onderhoud, rond eind juli 2019, een lichtbom van het Israëlische leger, per ongeluk op het huis waar uw vrouw en kinderen verblijven, belandde. De bom viel in de living terwijl uw vrouw en kinderen in hun slaapkamers waren waardoor niemand gewond geraakte. Ook dit element kan er niet op wijzen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou kennen ten aanzien van de Gazastrook. U verklaarde immers zelf dat het huis geen doelwit vormde en de bom per ongeluk op jullie huis belandde. Er is aldus geen sprake van een persoonlijke vervolging van uw persoon door Israël. De schade bleef overigens beperkt. De bom maakte een klein gat in het dak wat hersteld kon worden met een zak cement (CGVS 2, p. 8). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de foto's die u neerlegde, konden worden teruggevonden in een nieuwsartikel op het internet (zie informatie in blauwe map). De Hebreeuwse artikels vermelden dat een lichtbom van het IDF tijdens een oefening op een huis in Deir al Balah terecht kwam. De precieze locatie of de namen van de inwoners worden echter niet vermeld. Het nieuwsartikel kon uw verklaringen bijgevolg niet bevestigen. Dat u exact dezelfde foto's als in het nieuwsartikel voorlegt en enkel vermeldt dat de foto's door uw broer zijn getrokken, dit zonder melding te maken van het nieuwsartikel, is bovendien bedenkelijk. Men kan immers verwachten dat uw familie, en bijgevolg ook u, weet zouden hebben van dit nieuwsartikel indien het werkelijk jullie huis betreft.

De documenten die u verder voorlegde ter staving van uw asielrelaas, en die hierboven nog niet werden besproken, konden bovenstaande beoordeling niet positief beïnvloeden. Uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen spreken zich immers enkel uit over uw identiteit, herkomst en uw familiesamenstelling. Uw paspoort geeft voorts ook duidelijkheid over uw reisweg. Deze documenten spreken zich echter geenszins uit over de problemen die u in Gaza zou hebben gekend. De twee attesten in verband met de schade aan uw huis, bewijzen dat uw huis ernstig beschadigd werd tijdens de oorlog van 2014. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Echter, dat men uw woning weigert te herstellen omwille van uw persoonlijke problemen met Hamas, valt hieruit niet af te leiden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat u inconsistente verklaringen gaf aangaande uw socio-economische situatie. Zo meende u ten eerste aanvankelijk dat uw oogst en grond door de oorlog van 2014 werd vernield en uw situatie sterk verslechterde. U zou twee jaar geen werk gevonden hebben en het laatste jaar voor uw vertrek uit Gaza bij uw broer J. (...) gewerkt hebben. U hielp hem bij de verdeling van voedingswaren (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat u na de oorlog van 2014 een kippenboerderij huurde voor 500 shekel (+140 dollar) per maand. Sommige maanden maakte u 2000 shekel (+500 dollar) verlies, andere maanden boekte u 5000 shekel (+1400 dollar) winst (CGVS 2, p. 5). Tussendoor hielp u uw broer J. (...) (CGVS 2, p. 6). Ten tweede verklaarde u aanvankelijk dat u na de oorlog een huis huurde met de hulp van UNDP in Gaza stad (CGVS 1, 14). Later stelde u dat dit huis in Deir al Balah stad lag (CGVS 2, p. 4).

Los van bovenstaande inconsistenties, kan worden besloten dat u in geval van terugkeer naar Gaza niet heeft aangetoond in een mensonwaardige situatie terecht te komen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in het verleden steeds over een job beschikte waardoor u altijd kon voorzien in uw elementaire levensbehoeften. Zo werkte u acht jaar in een restaurant in Israël en werkte u vervolgens in de landbouw en veeteelt. U verzamelde na verloop van tijd voldoende financiële middelen om een eigen grond te kopen en een huis van twee verdiepingen te bouwen (CGVS 1, p. 12-13). U huurde bovendien een grond van vijf hectare waarop u groenten teelde en kippen kweekte (CGVS 2, p. 3). Na de oorlog van 2014 kreeg u het zwaarder te verduren. Uw landbouwgrond en oogst werden immers vernield en uw huis werd met de grond gelijk gemaakt door het Israëliëse leger. Het werd tot op de dag van vandaag niet hersteld. U slaagde er echter in een nieuwe zaak op te starten door een kippenboerderij te huren waar u kippen kweekte en verhandelde (zie supra). Daarnaast hielp u, wanneer u kon, uw broer J. (...) in de verdeling van voedingswaren aan kleinere winkels (CGVS 2, p. 6).

Ondanks het feit dat uw huis vernield werd tijdens de oorlog van 2014, vond u voorts steeds onderdak. Zo woonden u en uw gezin drie jaar lang in een huurhuis waarvan de huur (ongeveer 200 dollar/maand) werd betaald door de UNDP. Wanneer het hulpprogramma van de UNDP op zijn einde liep, konden jullie terecht in het huis van uw ongetrouwde broer W. (...). W. (...) ging terug in het ouderlijke huis wonen zodat jullie alleen in zijn huis konden wonen (CGVS 2, p. 7-8). Hoewel het een oud huis is, beschikt het wel over de noodzakelijke functionaliteiten zoals een keuken, toilet en meubels (CGVS 1, p. 8). Eind juli 2019 viel er een luchtbom op het dak van het huis. De schade bleef echter beperkt en werd ondertussen hersteld (CGVS 2, p. 8). Daarnaast ontvingen jullie reeds vóór de oorlog, en dit tot op de dag van vandaag, een vergoeding van Sociale Zaken ter waarde van ongeveer 900 shekel per drie à vier maanden (CGVS 2, p. 13). Na de oorlog ontvingen jullie gedurende een jaar een bijkomende vergoeding van de overheid in Ramallah omwille van de schade aan jullie huis (CGVS 2, p. 6).

Heden ten dage wonen uw vrouw en kinderen nog steeds bij uw broer en hoeven zij niets aan hem te betalen. Uw broer J. (...) staat bovendien in voor het levensonderhoud van uw vrouw en kinderen

(CGVS 2, p. 13). U gaf aan dat uw broers W. (...) en J. (...) uw vrouw en kinderen niet in de steek zullen laten en niet op straat zullen zetten. In geval u zou terugkeren naar de Gazastrook, zou u ook tijdelijk bij hen kunnen intrekken tot u werk en een eigen woning kunt bekomen (CGVS 2, p. 13-14). U heeft ook met uw andere vijf broers en zussen een goed contact. Elk van hen kan bovendien een behoorlijk leven leiden (CGVS 1, p. 11). Zij beschikken elk over een eigen woning of wonen in het ouderlijke huis en kunnen in hun levensonderhoud voorzien. K. (...) huurt een eigen kippenkwekerij en J. (...) verdeelt voeding van groothandelaars naar kleinere winkels. F. (...), I. (...), W. (...) en M. (...) hebben geen vaste job maar werken wanneer het kan op landbouwgronden of in de bouwsector. A. (...) werkt niet door een ziekte maar krijgt een ziektevergoeding. Hoewel uw broers en zussen zich geen luxe kunnen veroorloven, hebben zij wel voldoende middelen om eten en onderdak te voorzien (CGVS 2, p. 7-12). Dat u en uw familie in Gaza over voldoende financiële middelen beschikten om een behoorlijk leven te kunnen leiden, blijkt ook uit de manier waarop u Gaza verliet. Zo zou u 3000 dollar betaald hebben aan een grensofficier, waarvan 1000 dollar eigen spaargeld en 2000 dollar die u leende van uw broer J. (...) (CGVS 2, p. 15).

Gezien de afdoende financiële situatie van uw familie, uw goede relatie met hen en het feit dat uw vrouw nog steeds door hen wordt ondersteund, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook op de steun van een familiaal netwerk zal kunnen rekenen. Bovendien kan uw gezin nog steeds rekenen op een vergoeding van Sociale Zaken. U heeft in het verleden voorts een uitgebreide werkervaring opgedaan waardoor verwacht kan worden dat u ook in de toekomst in staat zal zijn een inkomen te genereren.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch

grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U verklaarde een verhoogd risico te lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de Gazastrook vanwege de ligging van uw woning en de woningen van uw familieleden nabij de scheidingslijn tussen de Gazastrook en Israël (CGVS 1, p. 9, 21).

Zoals hierboven beschreven blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld dat heden plaatsvindt aan de grens tussen Israël en Gaza hoofdzakelijk kadert in de context van hogergenoemde demonstraties in wezen doelgericht van aard is en bijgevolg geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) Vw. Ook de luchtaanvallen die het Israëlische leger uitvoert zijn in wezen doelgericht van aard, maar gezien het doelwit gelegen is in residentiële en dichtbevolkt wijken bestaat er een reëel risico dat ook onschuldige burgers getroffen worden. Er is dus sprake van willekeurig geweld. Uit de beschikbare info blijkt dat de schaal van willekeurig geweld echter dermate laag is dat er in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld. Uit het gegeven dat er eind juli, begin augustus 2019 een Israëlische lichtbom op het huis van uw broer W. (...) zou zijn gevallen, kan evenmin besloten worden dat u in de toekomst een verhoogd risico zou kunnen lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U verklaarde immers zelf dat de bom per ongeluk op het huis belandde. Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat de bom uit kwade wil of om schade te berokkenen op de woning werd afgevuurd (CGVS 2, p. 8, 15). Men kan aldus geenszins spreken van willekeurig geweld maar eerder van een ongelukkig voorval. Dient hieromtrent overigens te worden bemerkt dat u geen overtuigend en tastbaar bewijs kan afleveren waaruit blijkt dat het beschadigde huis op de foto's die u voorlegde daadwerkelijk de woning van uw broer betreft.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw en kinderen, alsook de rest van uw familie, nog steeds woonachtig zijn in dezelfde regio in Deir al Balah. Zij wonen allen in dezelfde straat, op 800 meter van het hekken dat Gaza en Israël van elkaar scheiden (CGVS 2, p. 9). Ondanks de door u geschetste situatie maakten geen van jullie aanstalten om de regio te verlaten, noch op zoek zijn gegaan naar een andere plaats in Gaza om zich te vestigen. Uw broer J. (...) beschikt

nochtans over voldoende financiële middelen om zich elders te vestigen. U lichtte toe dat J. (...) zijn, en uw, gezin niet zou kunnen onderhouden indien hij in een verder van de grens gelegen, en dus duurdere, regio een huis én een magazijn voor zijn handelswaar zou moeten huren (CGVS 2, p. 14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de financiële situatie van uw familieleden in de Gazastrook, en voornamelijk J. (...), in het licht van de plaatselijke context, behoorlijk is en dat zij niet in precaire omstandigheden leven (zie supra). Bijgevolg kan worden aangenomen dat, indien het risico voor het leven van zijn gezinsleden van dermate hoog niveau zou zijn, J. (...) alsnog alles in het werk zou stellen om een woonplaats verder van de grens te zoeken en hen niet aan een dergelijk risico bloot te stellen. Daarentegen blijkt uw ganse familie nog steeds in dezelfde straat, op 800 meter van de grens te wonen (CGVS 2, p. 9).

Aldus moet worden vastgesteld dat u niet kon overtuigen dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven,

meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal

terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker laat gelden dat een terugkeer naar Gaza voor hem onmogelijk is omwille van zijn persoonlijke problemen met Al-Qassam en meent een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Verzoeker past de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' zoals bedoeld in artikel 1 van het Verdrag van Genève toe op zijn eigen situatie. Hij wijst er vooreerst op dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en stelt vervolgens wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door Al-Qassam/Hamas te hebben. Hij onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen:

"- Problemen met al Qassam in 2014

De problemen van verzoeker met al Qassam startten in 2014. Verzoeker heeft uitgebreide verklaringen afgelegd over het ontstaan van deze ruzie.

"(...)"

(nota's persoonlijk onderhoud CGVS 23 april 2019, p. 15, verzoeker zet vet)

Verzoeker was de persoon die de buurtbewoners aanzette om te protesteren tegen al Qassam. Hierdoor was hij de persoon die een gevaar vormde voor Hamas. Volgens verweerster is het opmerkelijk dat er slechts één huisbezoek bij verzoeker plaatsvond, en dat er nadien 'niet gebeurde'. Verzoeker benadrukt dat deze gebeurtenis enkele maanden voor de oorlog van 2014 plaatsvond, waardoor Hamas het zeer druk had. Ten gevolge hiervan is het niet onwaarschijnlijk dat deze onrustige periode de reden was waarom er geen verdere aandacht aan verzoeker besteed werd.

- Problemen in januari 2018

In januari 2018 kreeg verzoeker opnieuw problemen met Hamas. De oorzaak van deze problemen was zeer gelijkaardig aan die van de eerdere moeilijkheden. Al Qassam was bezig met de opbouw van een nieuw lanceerplatform nabij het huis van verzoekers broer, waar het gezin van verzoeker op dat moment leefde.

Aangezien verzoeker, omwille van zijn problemen in 2014, wist wat de gevaren zijn van dergelijke bouwstructuren naast woonhuizen, is verzoeker met Hamas gaan praten. Hij wou de bouw van het lanceerplatform stopzetten.

Verzoeker is de eerste keer op zijn eentje naar Hamas gegaan. Hij werd echter afgescheept, waardoor verzoeker besloot om opnieuw beroep te doen op buurtbewoners.

Toen verzoeker zich opnieuw aanbood bij Hamas, ditmaal met een 15-tal buurtbewoners bij zich, kon Hamas makkelijk raden dat verzoeker de initiatiefnemer was. Hij was namelijk de enige persoon die zich beide keren liet zien en horen. Het is dan ook niet meer dan logisch dat verzoeker als enige gevisieerd werd door Hamas.

- Schuilplaats op het werk van verzoeker

De tweede protestactie van verzoeker had eveneens geen succes. Integendeel, er werd hem gezegd dat hij moest stoppen met hen lastig te vallen, waarna hij werd bedreigd.

Gezien de ernst van deze nieuwe problemen met Hamas besloot verzoeker onder te duiken. Dit bleek een goede beslissing, gezien er op een gegeven moment drie of vier gemaskerde mannen bij het huis van verzoeker langskwamen, naar hem op zoek. Hamas dacht duidelijk dat verzoeker zich thuis bevond, terwijl hij zich in werkelijkheid schuilhield op zijn werk. De vrouw van verzoeker lichtte hem hierover in.

Verzoeker wenst uitdrukkelijk te benadrukken dat Hamas niet op de hoogte was van de locatie van zijn werk.

Desalniettemin, na het bezoek van Hamas aan zijn huis werd duidelijk dat Hamas het dit keer meende. Verzoeker heeft dan ook onmiddellijk alle nodige stappen ondernomen om het land zo snel mogelijk te verlaten.

- Vlucht uit Palestina

Verweerster acht het eigenaardig dat verzoeker, ondanks zijn problemen met Hamas, Gaza op een legale manier heeft verlaten. Verzoeker geeft verweerster gelijk in het feit dat leden van Hamas posities aan de grens bemannen. Echter is er iets dat voor al deze personen boven hun overtuiging staat: geld. Door middel van omkoping en een smokkelaar is verzoeker er in geslaagd Palestina op een legale manier te verlaten.

- Paspoort van verzoeker

Verweerster vindt het opmerkelijk dat het paspoort van verzoeker, waarmee hij Palestina verliet, werd uitgegeven in december 2017, terwijl de nieuwe problemen tussen verzoeker en al Qassam pas in januari 2018 plaatsvonden. Verzoeker verwijst hieromtrent naar zijn verklaringen die hij aflegde gedurende zijn eerste persoonlijk onderhoud, die deze 'tegenstrijdigheid' op een duidelijke en eenzijdige manier weerleggen:

"(...)"

(nota's persoonlijk onderhoud CGVS 23 april 2019, p. 15, verzoeker zet vet)

- Herstellingswerken huis verzoeker

Het huis van verzoeker werd in de oorlog van 2014 volledig met de grond gelijk gemaakt. Het huis waar verzoeker jarenlang voor gewerkt heeft om het te kunnen bouwen, werd van het ene op het andere moment verwoest. Nu, meer dan 5 jaar later, is het huis van verzoeker nog steeds niet hersteld.

Volgens verweerster heeft verzoeker niet aangetoond dat dit het gevolg is van de problemen van verzoeker met Hamas. Verzoeker wenst te benadrukken dat verweerster onvoldoende rekening houdt met de macht van Hamas in Gaza. Hamas heeft de volledige controle in Gaza, waardoor zij zelf kiezen welke huizen er verbouwd of hersteld worden. Het is op zijn minst opmerkelijk dat het huis van verzoeker, die zich openlijk tegen Hamas verzette, vijf jaar na de vernieling nog steeds niet werd heropgebouwd.

- Lichtbom op het huis van verzoekers broer

Ergens in juli 2019 viel er een lichtbom op het huis van verzoekers broer, waar de vrouw en kinderen van verzoeker tot heden verblijven. Verzoeker bevestigt dat deze bom per ongeluk op het huis van verzoeker gevallen is. Verzoeker heeft geen idee hoe dit is kunnen gebeuren, maar wenst te benadrukken dat dit aantoont dat een leven in Gaza onmogelijk als veilig beschouwd kan worden (zie hierna 4.2.).

Op grond van het bovengaande blijkt duidelijk dat verzoeker weldegelijk een ernstige vrees heeft om door al Qassam vervolgd te worden."

Verzoeker voert nog aan dat hij, gezien de huidige politieke situatie in Gaza en zijn persoonlijke vrees, de bescherming van de autoriteiten niet kan invoeren.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betwist dat in zijn hoofde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat en gaat in op de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Hij haalt vooreerst de protesten aan die sinds 30 maart 2018 elke vrijdag in Gaza plaatsvinden in het kader van de 'Great March of Return', waarbij duizenden Palestijnen aan de grens met Israël verzamelen om het einde van de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitek was, begon Hamas al snel de protesten te coördineren. De situatie escaleerde en de Israëlische autoriteiten proberen de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteert in heel wat slachtoffers, aldus verzoeker, die erop wijst dat er onder de Palestijnen in één jaar tijd 195 doden en 29 000 gewonden vielen, waaronder heel wat kinderen. Verzoeker citeert in dit verband uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport "Gaza's 'great march of return', one year on" van United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) van 28 maart 2019. Uit andere informatie blijkt volgens verzoeker dat de cijfers tot en met 31 mei 2019 reeds opliepen tot 312 doden en 32 373 gewonden. Verzoeker betoogt vervolgens, onder verwijzing naar informatie die hij bij het verzoekschrift voegt, dat de algemene veiligheidstoestand in Gaza bijzonder volatiel is en dat burgers, waaronder ook vrouwen en kinderen, regelmatig het slachtoffer zijn van het geweld. Verder wijst hij erop dat in mei 2019 33 Palestijnen gedood werden en er 796 gewonden vielen. Dertig dodelijke slachtoffers kwamen om bij luchtaanvallen uitgevoerd door Israël, wat verzoeker bestempelt als 'willekeurig geweld'. Deze luchtaanvallen blijven volgens verzoeker voor grote aantallen burgerslachtoffers zorgen, ter staving waarvan hij verwijst naar het persbericht "Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting" van Human Rights Watch van 12 juni 2019. Verzoeker betoogt dat gelet op deze zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid, de situatie in Gaza op de voet dient te worden gevolgd. Hij wijst erop dat het verleden reeds heeft aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt en dat de hoop op vrede tussen Palestina en Israël in de nabije toekomst bijzonder laag is. Verzoeker wijst er verder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meermaals oordeelde dat er sprake is van een aanhoudende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt en citeert te dezen uit het arrest nr. 219 546 van 8 april 2019. Verzoeker besluit dat hij zich als Palestijn in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dat hij, en de rest van de Gazaanse bevolking, systematisch wordt blootgesteld aan schendingen van fundamentele mensenrechten. Volgens verzoeker is er bovendien sprake van 'groepsvervolging', aangezien niemand in Gaza gespaard zou blijven van de gevolgen van de veiligheidssituatie.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist dat de omstandigheden waarin zijn familie op heden leeft in de Gazastrook als 'behoorlijk' kunnen worden beschouwd. Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op zijn inconsistente verklaringen over zijn socio-economische situatie, wenst verzoeker te benadrukken dat hij in Gaza werkte als landbouwer, dat hij, nadat hij alles verloor in de oorlog, naar zijn broer verhuisde en daar eerst in een kippenkwekerij werkte en nadien zijn broer hielp tijdens diens job. Verder benadrukt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Gaza in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Hij verwijst hiervoor naar de algemene humanitaire situatie in Gaza, die door Nansen als mensonwaardig wordt beschouwd. Onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde Nansen Note 2019/1 "Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag" stelt verzoeker dat 56 procent van de Gazaanse bevolking onder de armoedegrens leeft, dat er regelmatig stroomonderbrekingen zijn, dat er amper toegang tot drinkbaar water is en dat de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Burgers worden volgens verzoeker ook regelmatig geconfronteerd met het gebrek aan medische hulp. Tot slot haalt verzoeker aan dat verschillende mensenrechten geregeld geschonden worden in de Gazastrook. Het recht op vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging en het verbod op willekeurige detentie blijken regelmatig te worden aangetast door de Palestijnse autoriteiten, zo stelt verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van UNHCR van mei 2013 (stuk 3);
- het rapport *“Gaza’s ‘Great March of Return’, one year on”* van UNRWA van 28 maart 2019 (stuk 4);
- het *“Situation Report: occupied Palestinian territory, Gaza 01”* van WHO van 31 mei 2019 (stuk 5);
- een samenvatting van het rapport *“Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019”* van UNRWA van 29 januari 2019 (stuk 6);
- het artikel *“More than 20 dead as violence flares between Gaza and Israel”* van The Guardian van 6 mei 2019 (stuk 7);
- het artikel *“After fresh Gaza violence, army said pushing for ‘serious military campaign”* van The Times of Israel van 14 juni 2019 (stuk 8);
- het artikel *“Israel strikes Hamas in Gaza, Calling Attack Response to Rocket Fire”* van Asharq Al-Awsat van 13 juni 2019 (stuk 9);
- het persbericht *“Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting”* van Human Rights Watch van 12 juni 2019 (stuk 10);
- het artikel *“Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren”* van De Standaard van 26 maart 2019 (stuk 11);
- de Nansen note – 2019/01 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”* (stuk 12);
- het artikel *“No hope for peace between Palestinians, Israel in ‘near future”* van Al Jazeera van 9 september 2019 (stuk 13);
- het persbericht *“Gaza health sector still struggling to cope with ‘Great March of Return’ injuries”* van UNOCHA van 20 juni 2019 (stuk 14).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 15 juli 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe stavingstukken neer:

- het persbericht *“Can Gaza avert a coronavirus ‘nightmare?”* van EU Observer van 17 april 2020 (stuk 18);
- het persbericht *“If Coronavirus Overwhelms Gaza, Israel Alone is to blame”* van Counterpunch van 17 april 2020 (stuk 19);
- het artikel *“Coronavirus: Doctor warns of ‘incoming disaster’ in Gaza”* van Al Jazeera van 26 maart 2020 (stuk 20);
- het artikel *“Gazastrook vreest fatale corona-uitbraak: ‘Hoe lang houden we dit vol?’”* van NOS van 18 april 2020 (stuk 21);
- het artikel *“Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg”* van De Volkskrant van 23 maart 2020 (stuk 22);
- het artikel *“UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System”* van The Jerusalem Post van 30 maart 2020 (stuk 23);
- het artikel *“Israeli Forces Demolish Emergency Coronavirus Clinic for Palestinians”* van The Palestine Chronicle van 18 maart 2020 (stuk 24);
- het artikel *“Palestinians Fear a Coming Coronavirus Storm”* van The New York Times van 9 april 2020 (stuk 25);
- het artikel *“Nieuwe raketaanvallen Israël en Gazastrook ondanks wapenstilstand”* van NRC van 15 november 2019 (stuk 26);
- het artikel *“Israel attacks Gaza again amid continued tensions over Trump plan”* van Al Jazeera van 6 februari 2020 (stuk 27);
- het artikel *“With Gaza violence ‘escalating as we speak’, UN envoy calls for ‘immediate stop”* van UN News van 24 februari 2020 (stuk 28);
- het artikel *“Rocket fired toward Israel amid coronavirus outbreak in Gaza”* van Al-Monitor van 3 april 2020 (stuk 29);
- het artikel *“Israëliisch leger bombardeert doelwitten in Gaza na raketaanval”* van Het Laatste Nieuws van 16 juni 2020 (stuk 30);
- het artikel *“Israel’s annexation plans stoke fears of fresh Gaza conflict”* van Middle East Eye van 18 juni 2020 (stuk 31);
- het artikel *“Israëlische luchtmacht valt doelwitten in Gaza aan na raketaanval”* van Het Laatste Nieuws van 27 juni 2020 (stuk 32);
- het artikel *“COVID-19: la Cisjordanie reconfmée, manifestations à Gaza contre le plan d’annexion par Israël”* van France 24 van 1 juli 2020 (stuk 33).

2.2.3. Op 16 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Palestine. Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en

stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker in het eerste middel de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. De verwijzing in het tweede middel naar het proportionaliteitsbeginsel is *in casu* niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een

beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging omwille van zijn problemen met Al-Qassam. Deze problemen zouden zijn gestart in 2014, toen leden van Al-Qassam onder de woningen van zijn wijk tunnels begonnen te graven en tussen de huizen lanceerplatformen begonnen op te stellen en hij de buurtbewoners hiertegen had gemobiliseerd om hen weg te jagen. Drie gemaskerde mannen zouden nadien bij hem thuis zijn langsgegaan om hem schrik aan te jagen. Tijdens de oorlog van 2014 zou verzoeker huis door een Israëlische graafmachine met de grond gelijk zijn gemaakt. Omdat hij zich tegen Hamas verzette, vermoedt verzoeker dat zijn huis nooit hersteld zal worden. Nadat Hamas in januari 2018 opnieuw lanceerplatformen was beginnen opstellen vlakbij zijn huis, zou verzoeker alle mannen van de wijk bijeengeroepen hebben en ervoor gezorgd hebben dat de Hamasleden weggingen. Leden van Al-Qassam zouden hem enkele dagen daarna bij hem thuis, bij zijn ouders en bij zijn neven zijn komen zoeken en ermee bedreigd hebben hem een lesje te leren en in zijn benen te schieten. Op 8 februari 2018 zou verzoeker dan Gaza verlaten hebben.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, omdat (A) uit het gegeven dat de Hamasleden in 2014, nadat hij hen had verhinderd om in het geheim te werken, één keer naar zijn huis kwamen, doch geen verdere stappen ondernamen, blijkt dat zijn problemen met Hamas in het verleden allesbehalve ernstig waren, omdat (B) het niet aannemelijk is dat hij vier jaren na zijn initiële problemen, in januari 2018, opnieuw door Hamas gevisieerd zou zijn nadat hij buurtbewoners optrommelde om de bouw van een lanceerplatform in de buurt van het huis van zijn broer te gaan onderbreken, nu (i) het niet geloofwaardig is dat hij als enige van de ganse regio zou zijn gevisieerd, (ii) hij na het incident in 2018 gewoon op zijn werkplaats in Deir al Balah verbleef, (iii) hij legaal, via de grenspost, Gaza heeft verlaten, (iv) zijn paspoort een maand voor zijn meest recente vermeende protestactie en probleem met Hamas werd afgegeven en hij zijn visum voor Turkije ook al vóór zijn vermeende actie tegen Hamas had aangevraagd, omdat (C) hij niet kan hardmaken dat het gegeven dat zijn huis nog steeds niet werd hersteld het gevolg is van zijn persoonlijke problemen met Hamas, omdat (D) ook het gegeven dat er rond eind juli 2019 een lichtbom van het Israëlische leger op het huis waar zijn vrouw en kinderen verblijven belandde, er niet op kan wijzen dat hij een gegronde vrees voor vervolging zou kennen aangezien hij zelf verklaarde dat het huis geen doelwit vormde en de bom per ongeluk op het huis belandde, en omdat (E) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielerlaas deze beoordeling niet positief konden beïnvloeden.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers problemen met Hamas in 2014 allesbehalve ernstig waren en dat verzoeker omwille van deze problemen alvast geen gegronde vrees dient te hebben ten aanzien van Hamas. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Ten eerste zou u in 2014 tweemaal met de Hamasleden gediscussieerd hebben over de opbouw van een lanceerplatform. Dit bleef zonder gevolg. Vervolgens zou u eenmalig buurtbewoners aangezet hebben samen naar het lanceerplatform te gaan om de Hamasleden weg te jagen. Jullie gingen langs de kant van de weg staan zodat de Hamasleden niet meer in het geheim konden werken, waarop zij weg gingen. Hamasleden zouden hierop volgend eenmaal naar uw huis zijn gekomen terwijl u niet thuis was, maar verder gebeurde er niets. Indien zij u een lesje wilden leren omdat u de buurt onrustig maakte, kan minstens worden verondersteld dat zij u effectief zouden oppakken en ondervragen. Toen bleek dat u niet thuis was, namen zij daarentegen geen verdere stappen. Nochtans was de situatie in de maanden vóór de oorlog van 2014 gespannen waardoor kan verondersteld worden dat onruststokers extra in de gaten werden gehouden. Dat u verder met rust werd gelaten dankzij de inmenging van een vriend en Hamas-sympathisant, A. R. A. H. (...), kon niet overtuigen. Dat een gewone sympathisant van Hamas zich zou kunnen uitspreken over het lot van een ‘onruststoker’ in aanloop van een oorlog, is alvast weinig geloofwaardig. Bovendien kon u hierover verder niets vertellen. Zo wist u niet hoe hij u heeft kunnen helpen, wie hij kende en op welke manier hij Hamaszaken kon beïnvloeden (CGVS 1,

p. 18). Hoe dan ook, via hem kwam u uiteindelijk te weten dat Hamas u enkel schrik wilde aanjagen, zodat u zich niet meer zou verzetten (CGVS 1, p. 18)."

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat het niet onwaarschijnlijk is dat er geen verdere aandacht aan hem werd besteed, nu de gebeurtenis enkele maanden voor de oorlog van 2014 plaatsvond en Hamas het toen zeer druk had. In wezen geeft hij hiermee zelf aan dat zijn problemen met Hamas niet ernstig waren en dat Hamas duidelijk ernstigere problemen had op dat moment, wat het standpunt van de commissaris-generaal bevestigt. Bovendien verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij verder met rust werd gelaten dankzij de inmenging van een vriend en Hamas-sympathisant (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2019, p. 18). In de bestreden beslissing wordt hierover geargumenteed dat dit niet kon overtuigen en deze argumentatie wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet betwist. Dat verzoeker thans een andere verklaring aanreikt voor de reden waarom hij na het incident in 2014 met rust werd gelaten, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede. Ook de Raad is bijgevolg van oordeel dat de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas in 2014, zo deze zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, onvoldoende ernstig waren om te kunnen spreken van een geponde vrees voor vervolging.

Wat de problemen van verzoeker in januari 2018 betreft, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op goede gronde op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker als enige van de ganse regio zou zijn geviseerd. Hiervoor worden de volgende pertinente argumenten aangereikt:

"Vooreerst is het onduidelijk hoe Hamas zou weten dat u opnieuw – vier jaar na de eerste actie – achter de meest recente actie zat. Ook al zouden de Hamasleden u hebben herkend, het kon evengoed één van de andere 15 mannen geweest zijn die het initiatief tot actie had genomen. Dat u toch als enige van de ganse regio zou zijn geviseerd, is niet geloofwaardig. U legde uit dat u de enige van de regio was die uw mond durfde open te doen en dat de andere mensen zwak en angstig geworden zijn (CGVS 1, p. 22). Dit strookt echter niet met uw andere verklaringen. Zo stelde u dat u verschillende mannen uit de buurt samen met hun vrouwen en kinderen meekreeg om de directe confrontatie met Hamas aan te gaan (CGVS 1, p. 16). Dat de andere buurtbewoners aldus helemaal niets durfden te doen, klopt dan ook niet. Bovendien beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat inwoners van Deir al Balah in het verleden wel degelijk tegen Hamas durfden te protesteren (zie informatie in blauwe map)."

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat hij eerst al eens "op zijn eentje" naar Hamas was gegaan, doch werd afgescheept, en dat hij daarna besloot beroep te doen op de buurtbewoners. Aangezien hij de enige was die zich beide keren liet zien en horen, kon Hamas gemakkelijk raden dat hij het initiatief had genomen en is het volgens hem niet meer dan logisch dat hij als enige door Hamas werd geviseerd. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering vindt overigens geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij bij het CGVS op 23 april 2019 aflegde. In deze notities staat te lezen dat verzoeker verklaarde dat hij, toen hij de leden van Hamas zag, al de mannen van de wijk bijeen geroepen had omdat ze hem ter plaatse in de benen zouden schieten als hij alleen naar hen zou gaan (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2019, p. 20). Hij slaagt er dan ook niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Indien Hamas u werkelijk te grazen wilde nemen, kan voorts worden verondersteld dat zij u ook op uw werkplaats, eveneens in Deir al Balah, zouden kunnen vinden. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat zij daar niet naar u kwamen zoeken (CGVS, p. 21). De vaststelling dat u overigens gewoon op uw werkplaats verbleef, doch niet elders, op een plaats waar u niet / minder makkelijk zou kunnen gevonden worden, onderdook, is eens zo opmerkelijk. U stelde voorts dat Hamas ook wel bij uw andere familieleden langsging, naar u vroeg en te kennen gaf dat ze u wel zouden vinden, en dit tot op heden (zie CGVS p.22). Dit betreffen echter loutere beweringen die u niet kan staven. De geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw vermeende problemen met Hamas, valt dan ook te betwijfelen."

Verzoeker benadrukt in het eerste middel dat Hamas niet op de hoogte was van de locatie van zijn werk. Er wordt evenwel niet ingezien – en verzoeker toont niet aan – waarom Hamas, indien ze daadwerkelijk van plan waren om verzoeker een lesje te leren, deze werkplek die zich eveneens in Deir al Balah, waar verzoeker woonde, bevond, niet kon achterhalen. Dat Hamas niet de moeite deed om dit te achterhalen en dat verzoeker niet meer moeite deed om een beter onderduikadres te vinden, wijst erop dat zijn problemen met Hamas, zo al kan worden aangenomen dat deze er zijn, niet ernstig zijn.

Ook de volgende elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder:

“Dat vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw relaas, mag eens te meer blijken uit het feit dat u legaal, via de grenspost, Gaza heeft verlaten. U verklaarde weliswaar dat u, via tussenkomst van iemand, uw vertrek kon regelen zonder dat Hamas, die nochtans aan de grenspost staat, dit te weten kwam (zie CGVS p. 4 en 5). Los van het feit dat dit eveneens een blote bewering betreft, is het wel opmerkelijk dat u, die verklaarde door Hamas te worden gezocht en omwille van een vrees voor Hamas Gaza diende te verlaten, toch besloot legaal te vertrekken en hierbij het risico nam alsnog door Hamas te worden tegengehouden bij uw uitreis.

Dient daarenboven het volgende over uw paspoort te worden opgemerkt. Zo werd uw paspoort afgegeven op 24 december 2017, een maand voor uw meest recente vermeende protestactie en probleem met Hamas. Hoewel u aangaf dat dit toeval is (CGVS 1, p. 22), is dit hoe dan ook erg opmerkelijk en lijkt dit te wijzen op een gepland vertrek. Meer nog lijkt uw visum voor Turkije hierop te wijzen. Uw visum werd afgegeven op 10 januari 2018. Het zou 15 à 18 dagen geduurd hebben om het visum te regelen (CGVS 1, p. 22-23), wat betekent dat u het visum eind 2017 aanvraagde. U heeft uw visum voor Turkije aldus vóór uw vermeende actie tegen, en problemen met, Hamas aangevraagd. Dit wijst er ten stelligste op dat u uw vertrek heeft gepland en doet eens te meer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw meest recente problemen met Hamas.”

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij door middel van omkoping en een smokkelaar erin geslaagd is om Palestina op een legale manier te verlaten, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Van de diensten van een smokkelaar maakte verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken overigens maar gewag voor zijn reis vanaf Turkije, dus nadat hij Gaza reeds had verlaten. Voor het verlaten van Gaza, maakte verzoeker daarvan nog geen gewag (adm. doss., stuk 18, verklaring DVZ, p. 11, vraag nr. 30). Ook het betoog dat hij een paspoort liet maken omdat hij er altijd een thuis had liggen en zijn vorige paspoort was verlopen, is gestoeld op een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad wijst er hierbij nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vier jaren na zijn initiële problemen, in januari 2018, opnieuw door Hamas gevisieerd zou zijn nadat hij buurtbewoners optrommelde om de bouw van een lanceerplatform in de buurt van het huis van zijn broer te gaan onderbreken.

Wat de (ontstentenis van) herstellingswerken aan verzoekers huis betreft, motiveert de commissaris-generaal als volgt in de bestreden beslissing:

“Dat uw huis nog steeds niet werd hersteld, wordt op zich niet betwist door het Commissariaat-generaal. Dat dit het gevolg is van uw persoonlijke problemen met Hamas kan u geenszins hardmaken. Dient hier allereerst te worden verwezen naar bovenstaande bevindingen, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met Hamas. Ten tweede zijn de autoriteiten nog steeds bezig aan de heropbouw van de huizen die schade opliepen in de oorlog van 2014 (zie informatie in blauwe map). U verklaarde daarenboven zelf dat het ministerie voor Openbare Werken u meldde dat uw regio nog niet aan de beurt was. Zo werd het huis van uw neef pas zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud d.d. 23/04/2019 verbouwd. U legde hieromtrent bovendien incoherente verklaringen af. Gevraagd of de andere huizen in uw wijk reeds zijn hersteld, verklaarde u dat men nog altijd aan het verbouwen is en dat het huis van uw neef pas zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud werd verbouwd. U erop gewezen dat uw huis misschien nog aan de beurt zal komen, stelde u dan weer plots dat men klaar is met verbouwen en dat er geen vernielde huizen in de regio meer zijn (CGVS, p. 19). Dat uw huis omwille van uw problemen met Hamas tot op heden niet werd gerestaureerd kan, rekening houdende met het geheel van voorgaande vaststellingen, niet worden weerhouden.

Door in het eerste middel louter te stellen dat de commissaris-generaal “onvoldoende rekening houdt met de macht van Hamas in Gaza” en op te merken dat het op zijn minst opmerkelijk is dat zijn huis vijf jaar na de vernieling nog steeds niet werd heropgebouwd, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Ook wat betreft de lichtbom van het Israëliëse leger die rond eind juli 2019 per ongeluk zou zijn beland op het huis waar verzoekers vrouw en kinderen verblijven, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat dit er niet kan op wijzen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde immers zelf dat het huis geen doelwit vormde en de bom per ongeluk op jullie huis belandde. Er is aldus geen sprake van een persoonlijke vervolging van uw persoon door Israël. De

schade bleef overigens beperkt. De bom maakte een klein gat in het dak wat hersteld kon worden met een zak cement (CGVS 2, p. 8). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de foto's die u neerlegde, konden worden teruggevonden in een nieuwsartikel op het internet (zie informatie in blauwe map). De Hebreeuwse artikels vermelden dat een lichtbom van het IDF tijdens een oefening op een huis in Deir al Balah terecht kwam. De precieze locatie of de namen van de inwoners worden echter niet vermeld. Het nieuwsartikel kon uw verklaringen bijgevolg niet bevestigen. Dat u exact dezelfde foto's als in het nieuwsartikel voorlegt en enkel vermeldt dat de foto's door uw broer zijn getrokken, dit zonder melding te maken van het nieuwsartikel, is bovendien bedenkelijk. Men kan immers verwachten dat uw familie, en bijgevolg ook u, weet zouden hebben van dit nieuwsartikel indien het werkelijk jullie huis betreft."

Verzoeker benadrukt in het eerste middel dat deze gebeurtenis aantoont dat een leven in Gaza onmogelijk als veilig beschouwd kan worden, doch laat na de voorgaande pertinente motieven te weerleggen of te ontcrachten. Aldus maakt hij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met 'documenten') en die hierboven nog niet werden besproken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen spreken zich immers enkel uit over uw identiteit, herkomst en uw familiesamenstelling. Uw paspoort geeft voorts ook duidelijkheid over uw reisweg. Deze documenten spreken zich echter geenszins uit over de problemen die u in Gaza zou hebben gekend. De twee attesten in verband met de schade aan uw huis, bewijzen dat uw huis ernstig beschadigd werd tijdens de oorlog van 2014. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Echter, dat men uw woning weigert te herstellen omwille van uw persoonlijke problemen met Hamas, valt hieruit niet af te leiden."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontcracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij (de ernst van) zijn persoonlijke problemen met Hamas of Al-Qassam niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

In het tweede middel van het verzoekschrift stelt verzoeker dat er sprake is van een voortdurende toestand van geweld in Gaza die leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten, zodat er een ernstige aantasting is van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers in Gaza.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermd Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een

generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Vooreerst dient te worden bemerkt dat u inconsistente verklaringen gaf aangaande uw socio-economische situatie. Zo meende u ten eerste aanvankelijk dat uw oogst en grond door de oorlog van 2014 werd vernield en uw situatie sterk verslechterde. U zou twee jaar geen werk gevonden hebben en het laatste jaar voor uw vertrek uit Gaza bij uw broer J. (...) gewerkt hebben. U hielp hem bij de verdeling van voedingswaren (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat u na de oorlog van 2014 een kippenboerderij huurde voor 500 shekel (+140 dollar) per maand. Sommige maanden maakte u 2000 shekel (+500 dollar) verlies, andere maanden boekte u 5000 shekel (+1400 dollar) winst (CGVS 2, p. 5). Tussendoor hielp u uw broer J. (...) (CGVS 2, p. 6). Ten tweede verklaarde u aanvankelijk dat u na de oorlog een huis huurde met de hulp van UNDP in Gaza stad (CGVS 1, 14). Later stelde u dat dit huis in Deir al Balah stad lag (CGVS 2, p. 4).

Los van bovenstaande inconsistenties, kan worden besloten dat u in geval van terugkeer naar Gaza niet heeft aangetoond in een mensonwaardige situatie terecht te komen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in het verleden steeds over een job beschikte waardoor u altijd kon voorzien in uw elementaire levensbehoeften. Zo werkte u acht jaar in een restaurant in Israël en werkte u vervolgens in de landbouw en veeteelt. U verzamelde na verloop van tijd voldoende financiële middelen om een eigen grond te kopen en een huis van twee verdiepingen te bouwen (CGVS 1, p. 12-13). U huurde bovendien een grond van vijf hectare waarop u groenten teelde en kippen kweekte (CGVS 2, p. 3). Na de oorlog van 2014 kreeg u het zwaarder te verduren. Uw landbouwgrond en oogst werden immers vernield en uw huis werd met de grond gelijk gemaakt door het Israëlische leger. Het werd tot op de dag van vandaag niet hersteld. U slaagde er echter in een nieuwe zaak op te starten door een kippenboerderij te huren waar u kippen kweekte en verhandelde (zie supra). Daarnaast hielp u, wanneer u kon, uw broer J. (...) in de verdeling van voedingswaren aan kleinere winkels (CGVS 2, p. 6).

Ondanks het feit dat uw huis vernield werd tijdens de oorlog van 2014, vond u voorts steeds onderdak. Zo woonden u en uw gezin drie jaar lang in een huurhuis waarvan de huur (ongeveer 200 dollar/maand) werd betaald door de UNDP. Wanneer het hulpprogramma van de UNDP op zijn einde liep, konden jullie terecht in het huis van uw ongetrouwde broer W. (...). W. (...) ging terug in het ouderlijke huis wonen zodat jullie alleen in zijn huis konden wonen (CGVS 2, p. 7-8). Hoewel het een oud huis is, beschikt het wel over de noodzakelijke functionaliteiten zoals een keuken, toilet en meubels (CGVS 1, p. 8). Eind juli 2019 viel er een luchtbom op het dak van het huis. De schade bleef echter beperkt en werd ondertussen hersteld (CGVS 2, p. 8). Daarnaast ontvingen jullie reeds vóór de oorlog, en dit tot op de dag van vandaag, een vergoeding van Sociale Zaken ter waarde van ongeveer 900 shekel per drie à vier maanden (CGVS 2, p. 13). Na de oorlog ontvingen jullie gedurende een jaar een bijkomende vergoeding van de overheid in Ramallah omwille van de schade aan jullie huis (CGVS 2, p. 6).

Heden ten dage wonen uw vrouw en kinderen nog steeds bij uw broer en hoeven zij niets aan hem te betalen. Uw broer J. (...) staat bovendien in voor het levensonderhoud van uw vrouw en kinderen (CGVS 2, p. 13). U gaf aan dat uw broers W. (...) en J. (...) uw vrouw en kinderen niet in de steek zullen laten en niet op straat zullen zetten. In geval u zou terugkeren naar de Gazastrook, zou u ook tijdelijk bij hen kunnen intrekken tot u werk en een eigen woning kunt bekomen (CGVS 2, p. 13-14). U heeft ook

met uw andere vijf broers en zussen een goed contact. Elk van hen kan bovendien een behoorlijk leven leiden (CGVS 1, p. 11). Zij beschikken elk over een eigen woning of wonen in het ouderlijke huis en kunnen in hun levensonderhoud voorzien. K. (...) huurt een eigen kippenkwekerij en J. (...) verdeelt voeding van groothandelaars naar kleinere winkels. F. (...), I. (...), W. (...) en M. (...) hebben geen vaste job maar werken wanneer het kan op landbouwgronden of in de bouwsector. A. (...) werkt niet door een ziekte maar krijgt een ziektevergoeding. Hoewel uw broers en zussen zich geen luxe kunnen veroorloven, hebben zij wel voldoende middelen om eten en onderdak te voorzien (CGVS 2, p. 7-12). Dat u en uw familie in Gaza over voldoende financiële middelen beschikken om een behoorlijk leven te kunnen leiden, blijkt ook uit de manier waarop u Gaza verliet. Zo zou u 3000 dollar betaald hebben aan een grensofficier, waarvan 1000 dollar eigen spaargeld en 2000 dollar die u leende van uw broer J. (...) (CGVS 2, p. 15).

Gezien de afdoende financiële situatie van uw familie, uw goede relatie met hen en het feit dat uw vrouw nog steeds door hen wordt ondersteund, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook op de steun van een familiaal netwerk zal kunnen rekenen. Bovendien kan uw gezin nog steeds rekenen op een vergoeding van Sociale Zaken. U heeft in het verleden voorts een uitgebreide werkervaring opgedaan waardoor verwacht kan worden dat u ook in de toekomst in staat zal zijn een inkomen te genereren.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit temeer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Waar verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn socio-economische situatie en benadrukt dat hij in Gaza werkte als landbouwer, dat hij, nadat hij alles verloor in de oorlog, naar zijn broer verhuisde en daar eerst in een kippenkwekerij werkte en nadien zijn broer hielp tijdens diens job, doet hij vooreerst geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij na de oorlog van 2014 een huis huurde in Gaza stad, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat dit huis in Deir al Balah lag. Bovendien gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat hij na de oorlog van 2014 twee jaar geen werk had gevonden en geen gewag maakte van werk in een kippenboerderij, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij na de oorlog van 2014 een kippenboerderij huurde. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat deze inconsistenties slechts een overtollig motief vormen, zodat de eventuele gegrondheid van verzoekers betoog daarover, in het licht van de overige vaststellingen over verzoekers socio-economische situatie, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke socio-economische situatie, doch beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en het stellen dat de omstandigheden waarin zijn familie heden leeft in de Gazastrook onmogelijk als 'behoorlijk' gedefinieerd kunnen worden. Met een dergelijk summier en algemeen betoog brengt hij evenwel geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de

Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers betoog in zijn aanvullende nota van 15 juli 2020 over het risico dat hij zou lopen op besmetting door het “*Coronavirus in Gaza*” en over het gebrek aan toegang tot voldoende gezondheidszorg na een dergelijke besmetting louter hypothetisch is.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een paspoort en een identiteitskaart (adm. doss., stuk 20, map met ‘documenten’, nrs. 1 en 2), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld “*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Voorts is er in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het

agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat hij (de ernst van) zijn persoonlijke problemen met Hamas of Al-Qassam niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, en de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëliëse blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëliëse strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëliëse strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen

Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermde Rand*” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “*per vergissing*” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen

gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "*deal van de eeuw*" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer

ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “*relatief hoog*”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatieteam de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B’Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad wijst erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota van 15 juli 2020 aangehaalde informatie blijkt ten slotte dat de hierboven uiteengezette situatie actueel weinig veranderd is en zich dus ook recent voortzet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Zoals hierboven beschreven blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld dat heden plaatsvindt aan de grens tussen Israël en Gaza hoofdzakelijk kadert in de context van hogergenoemde demonstraties in wezen doelgericht van aard is en bijgevolg geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) Vw. Ook de luchtaanvallen die het Israëlische leger uitvoert zijn in wezen doelgericht van aard, maar gezien het doelwit gelegen is in residentiële en dichtbevolkt wijken bestaat er een reëel risico dat ook onschuldige burgers getroffen worden. Er is dus sprake van willekeurig geweld. Uit de beschikbare info blijkt dat de schaal van willekeurig geweld echter dermate laag is dat er in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld. Uit het gegeven dat er eind juli, begin augustus 2019 een Israëlische lichtbom op het huis van uw broer W. (...) zou zijn gevallen, kan evenmin besloten worden dat u in de toekomst een verhoogd risico zou kunnen lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U verklaarde immers zelf dat de bom per ongeluk op het huis belandde. Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat de bom uit kwade wil of om schade te berokkenen op de woning werd afgevuurd (CGVS 2, p. 8, 15). Men kan aldus geenszins spreken van willekeurig geweld maar eerder van een ongelukkig voorval. Dient hieromtrent overigens te worden bemerkt dat u geen overtuigend en tastbaar bewijs kan afleveren waaruit blijkt dat het beschadigde huis op de foto's die u voorlegde daadwerkelijk de woning van uw broer betreft.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw en kinderen, alsook de rest van uw familie, nog steeds woonachtig zijn in dezelfde regio in Deir al Balah. Zij wonen allen in dezelfde straat, op 800 meter van het hekken dat Gaza en Israël van elkaar scheiden (CGVS 2, p. 9). Ondanks de door u geschetste situatie maakten geen van jullie aanstalten om de regio te verlaten, noch op zoek zijn gegaan naar een andere plaats in Gaza om zich te vestigen. Uw broer J. (...) beschikt nochtans over voldoende financiële middelen om zich elders te vestigen. U lichtte toe dat J. (...) zijn, en uw, gezin niet zou kunnen onderhouden indien hij in een verder van de grens gelegen, en dus duurder, regio een huis én een magazijn voor zijn handelswaar zou moeten huren (CGVS 2, p. 14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de financiële situatie van uw familieleden in de Gazastrook, en voornamelijk J. (...), in het licht van de plaatselijke context, behoorlijk is en dat zij niet in precaire omstandigheden leven (zie supra). Bijgevolg kan worden aangenomen dat, indien het risico voor het leven van zijn gezinsleden van dermate hoog niveau zou zijn, J. (...) alsnog alles in het werk zou stellen om een woonplaats verder van de grens te zoeken en hen niet aan een dergelijk risico bloot te stellen. Daarentegen blijkt uw ganse familie nog steeds in dezelfde straat, op 800 meter van de grens te wonen (CGVS 2, p. 9).

Aldus moet worden vastgesteld dat u niet kon overtuigen dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en bijgevolg door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN